

וילה והצעיר

קרואטיה

וילות הן הפיות של עמים סלביים. הן חיות במים, או בעננים, יצורים קלים, עטופי אור, שלעתים קרובות לוקחים ילדים צעירים ואמיצים ועושים אותם לגיבורי העם. מדי פעם שערות הזהב הארוכות שלהן נתפסות בין ענפי העצים והן אסירות תודה לכל אדם שיעזור להן להשתחרר. לפני זמן מה חי איכר עני ולו ילדים רבים, והוא בקושי יכול היה לפרנס אותם. יום אחד הלך האיש דרך יער, מעלה דאגות, כשפתאום ראה לפניו אדם זר, שבכל זאת קרא לו בשמו וידע בדיוק על המצב האומלל שלו. "תן לי את הבן הצעיר ביותר שלך, זה שנולד רק לפני זמן מה, ואני אתן לך כסף כמה שתוכל רק להכניס לכיסים שלך" אמר האיש "לך מיד, אני ממתין עד שתביא אותו לכאן."

האיכר לא התלבט הרבה אלא רץ מהר הביתה, לקח את התינוק, שם לו תנ"ך וספר תפילות על החזה וחזר מיד למקום בו פגש את האיש. עם הכסף שקיבל חזר מיד הביתה. אך לשטן (כי זה היה השליח שלו) לא הייתה כל שליטה על התינוק שכבר נטבל, וספרים קדושים מונחים היו עליו. הוא השאיר את הילד על הדשא ורק עף מעליו במעגלים גדולים, כי לא העז לגעת בו. פתאום הופיע באוויר נץ ענקי, תפש את הילד בטפריו ועף איתו להר גבוה, הממלכה של וילה היפה ביותר. וילה גידלה את הילד והוא נעשה לצעיר יפה תואר ואמיץ. וילה היפה רצתה מאוד להינשא לצעיר, אך הוא רצה לרדת מההר וללכת לעיר, בו חגגו באותם הימים, ובנות צעירות הסתובבו שם, גם נסיכות ודוכסיות. הצעיר ביקש מוילה של ההר שתרשה לו ללכת לשם ולה קשה היה לסרב, אך הסכימה בתנאי שבעיר לא יזכיר באף מילה אותה ואת

ממלכתה על ההר.

אבל כאשר הצעיר ראה את הנערות יפות, ומישהו שאל איזו מהן מוצאת חן בעיניו, הוא לא התאפק ואמר "אך, מה שוות אלה לעומת וילה שבהר".

אנשי העיר נעלבו מאוד ואמרו שעכשיו עליו להביא את וילה שלו לעיר, אחרת יהרגו אותו. לכן הוא חזר להר וביקש מוילה לחזור איתו לעיר. היא באה במרכבה מפוארת ונסעה דרך העיר. עכשיו ראו כולם שוילה של ההר הייתה יפה יותר מכל בנות המישור. בגד הזהב שלה היה מכוסה בטיפות טל שנצצו כמו יהלומים, ומעל ראשה חבשה ברדס זהב. כשהיא ירדה מהמרכבה, שטיח קטיפה נפרש מעצמו לפניה והיא ריחפה מעליו כך שנעלי המשי שלה נגעו בו רק בקלות.

אך כשעלתה שוב למרכבה והצעיר רצה לשבת לידה כדי לחזור להר, היא דחפה אותו ממנה כי לא עמד בהבטחתו, ואמרה "לעולם כבר לא תראה אותי!". באותו רגע ענן ערפילי עטף אותה ואיש לא ידע לאן נעלמה.

הצעיר נשאר עצוב, אך החליט למצוא את וילה, יעלה לו הדבר מה שיעלה. לכן התחיל לטפס על ההר, גבוה יותר ויותר, עד שהגיע למקום בו ליד מדורה ישבו ארבעה גברים, שהביטו עליו בפליאה. הוא בירך אותם יפה והם שאלו "מה הביא אותך עד כאן?"

הוא סיפר להם מה קרה ואיך הוא מחפש את וילה. הוא שאל האם יוכלו, אולי, להגיד לו איפה היא נמצאת, ואולי מי מהם יוביל אותו אליה.

הגברים האלה שישבו ליד המדורה היו ארבעת רוחות השמיים. הם התייעצו ביניהם איך לעזור לצעיר. רוח ההרים אמר "אני עובר מעל סלעים ואבנים, בין נקיקי הסלע, והצעיר הזה עלול להיפגע מהאבנים החדות. הוביל אותו אתה, רוח הים, תוביל אותו מעל המים ומעל מישורים בטוחים יותר."

"אני אעשה זאת" אמר רוח הדרום "כי וילה ביקשה ממני לייבש את הכביסה שלה." ורוח הדרום לקח את הצעיר על כנפיו והוביל אותה למקום בו חיה וילה, ושם נשף חזק כל כך

שכל הכביסה שלה נפלה על הארץ.
אז יצאה וילה מארמונה, וכשראתה את
הצעיר שמחה מאוד, כי כבר הצטערה שעזבה
את בן טיפוחה.
תחת הדרכה של וילה הצעיר ביצע עוד מעשי
גבורה רבים, עד שבסוף היא נישאה לו
ועשתה אותו למלך ההר.